

— А где, ако мога да знамъ? — Въ Англия. — Въ Англия? И, погледнахъ го съ изумление.

— Да, моятъ братъ живѣе въ Англия, каза съ едно особено самодоволство баба Боневица. — Та тамъ живѣете? — все тъй съ изумление запитахъ спокойно седящия братъ на баба Боневица. — Тамъ, потвърди той. — Ами отдавна ли живѣете въ Англия? — Доста отдавна. Трѣбва да има 45 години. — 45 години?! И презъ всичкото това време все тамъ сте живѣли? Твърде интересно. Разправете ми, моля ви се, ако обичате, по какъвъ случай сте заминали въ Англия и какъ сте прекарвали тамъ, съ какво сте живѣли.

Макаръ и не особено охотно, човѣкътъ отъ Англия започна да разправя за своя животъ. Въ говора му, тихъ и ясенъ, проличаваха тукъ-тамъ главно въ ударенията форми отъ разложки диалектъ. Че той е отъ Разлога — отъ Банско.

Отъ малкъ ималъ влѣчение къмъ ржчна работа, къмъ механика, а сжщо и къмъ правене химически опити. Следъ като свършва училището въ родното си село, младежъ още, отваря нейде въ Македония работилница за дървени издѣлия. Отива после съ баща си въ Цариградъ. Иска да се учи нейде на механика. Казватъ му, механиката най-добре се изучава въ Англия, но трѣбва да знае английски езикъ. Насочватъ го въ Робертъ колежъ. Пожелава да остане тамъ като простъ работникъ, за да може да изучи английски. Харесватъ неговата любознателностъ и голѣмата му сръчностъ и приематъ го за редовенъ ученикъ, като му предоставятъ въ пълно разположение физическия и химическия кабинети, дето той се увлича въ самостоятелна работа. Следъ свършването на училището заминава за Англия и подържайки се съ работа, постъпва въ политехника да следва за инженеръ-механикъ. Завършилъ, прибира се въ България. Поисква да си отвори нѣкаква работилница. Начевичъ, който тогава билъ министъръ на финанситѣ, го поканилъ за директоръ на новооткриващето се занаятчийско